

[Pla Kjærsgaard]

Vi erkender, at der er personer, der skal hjælpes, og det vil vi godt være med til; men vi mener, at hjælpen overvejende skal ydes lokalt. Der er ingen logisk grund til at oprette barakbyer i Danmark til flygtninge fra f.eks. det tidligere Jugoslavien, når man kan hjælpe langt flere i de lokale nærområder, og vi beklager, at V og K også på det område har fulgt regeringens socialistiske linie og jo oven i købet selv lagde op til, at vi skulle bygge de barakbyer.

Det er selvfølgelig ikke alene et spørgsmål for Fremskridtspartiet, at det koster penge at hjælpe andre mennesker, for selvfølgelig gør det det. Vi ønsker blot, at man bruger pengene på en helt anderledes måde end i dag. Vi vil også fremover arbejde for ganske betydelige opstramninger på udlændingeområdet, og vi bliver ved, indtil et flertal her i Folketinget får ændret lovgivningen på området; det kan man være helt og aldeles stensikker på.

Jeg talte i forbindelse med den sørgelige flygtningesituation om det tidligere Jugoslavien. Uroen i dette område har med al ønskelig tydelighed vist, at det ikke – for at sige det lige ud – er god tone og særlig velovervejet at sende flere danske nødhjælpsarbejdere og FN-soldater ind i deciderede kampzoner med risiko for liv og helbred, og da slet ikke når de ikke er tilstrækkeligt bevæbnet og i det hele taget uden bemyndigelse til at forsvare sig selv ordentligt.

Fremskridtspartiet var i sin tid imod at sende danske soldater af sted, fordi vi forudså, og desværre med rette, at det kunne ende i en tragedie. De sørgelige, men heldigvis få tilfælde, vi indtil videre har set, er måske kun begyndelsen. Alt tyder i øjeblikket på, at krigshandlingerne i området både vokser i styrke og omfang. Det er alles kamp mod alle, og når vi nu ser, hvordan situationen i Somalia har udviklet sig, behøver man næppe den største fantasi for at forestille sig, hvad der ville kunne ske, når FN begynder at vælge side i krigen med indførelsen af sikre zoner. Disse zoner er der ikke nogen, der vil respektere, og det er selvfølgelig forfærdelig sørgeligt.

Den eneste glæde – hvis man kan tale om glæde i denne håbløse situation – har dog været, at de udsendte alle har været frivillige, i hvert fald indtil nu. Så kan man måske bedre se bort fra, at selve udsendelsen repræsenterer

et afgørende brud på dansk tradition for ikke at sende soldater til krigsområder. USA vil jo ikke længere være verdens politibetjent, nu vil EF gerne overtage denne rolle, og Danmark er jo formandsland. Men spørgsmålet er, om danske familier vil sende flere sønner eller døtre ud i en uheldig borgerkrig uden vinder, uden at den danske nations sikkerhed er på spil.

Det alvorlige i situationen er desværre lige nu, at forsvarsministeren har ytret ønske om, at danske værnepligtige skal sendes af sted, under FN-flag forstås. Hvis værnepligtige skal sendes ud af Danmark og ind i deciderede krigszoner, vil Fremskridtspartiet være de første til at tage kraftig afstand fra ideen. Ingen skal være i tvivl om, at Fremskridtspartiet vil bekæmpe et forslag herom med alle til rådighed stående midler.

Regeringen fik en kneben sejr den 18. maj, hvor et flertal af de danske vælgere foretrak at stemme ja til Danmarks deltagelse i Den Europæiske Union, men i virkeligheden blev det jo et nej. Ikke til det lovforslag, som syv af Folketingets partier havde sendt til afstemning – det kunne man jo heller ikke rigtig vente, når indsatsen fra politikerne, erhvervslivet og medierne har været så målrettet og så hård, som den var under valgkampen – men det blev faktisk et nej til politikernes laden hånt om folkets håb og ønsker. Den 2. juni 1992 stemte et flertal af danskerne nej til Unionen, og dengang tog Folketingets flertal ikke konsekvensen af at være ude af trit med vælgerne. Man forsøgte med gyldne løfter og mange trusler at skabe et nyt grundlag for en afstemning, og så fik man den da også gennemført til sidst og fik det ja til Unionen, som var så nødvendigt for politikernes selvfølelse.

Men det blev jo et lille ja, set i forhold til de ressourcer, som jasigerne havde sat ind. Det blev et bange ja, som var skabt af trusler om utallige ulykker, hvis vi stemte nej igen: Mange flere arbejdsløse, ingen skattelettelser, total isolation i Europa, atomkrig i Europa – det er blot et par af jasigernes argumenter. Og hele tiden skulle vi alle sammen huske på, at der var overhovedet ikke tale om skræmmekampagne, men saglig oplysning. Vel var det ej! Danskerne er blevet truet og snydt til at stemme ja.